

D ů v o d y:

Dovolání se odkazuje v této příčině na příslušné správné důvody napadeného rozsudku a podotýká se k jeho vývodům, že, je-li zakázáno zříditi, nebo míti otvor v požární zdi, jsou samozřejmě nicotné i smlouvy, jichž třeba jen nepřímým účelem jest dosažení tohoto zakázaného stavu.

Čís. 11989.

Proti usnesení, jímž byl zamítnut návrh na přerušení sporu podle § 8 konk. ř., jest rekurs přípustný.

Oprávnění vnučeného správce nemovitosti vésti i na dále spor o výpovědi dané jím ze spravované nemovitosti zůstává nedotčeno uvalením konkursu na jmění majitele nemovitosti. Spor ten nelze přerušiti podle § 8 konk. ř.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, Rv I 1595/32.)

František K., vnučený správce domu pronajímatelky, dal žalovanému soudní výpověď z bytu. Námitkám žalovaného procesní soud první stolice nevyhověl a ponechal soudní výpověď v platnosti. Odvolací soud nevyhověl návrhu žalovaného, by bylo řízení přerušeno; ve věci samé napadený rozsudek potvrdil. V onom směru uvedl v důvodech: Pokud se týče usnesení, jímž byl zamítnut návrh žalované strany, by řízení bylo přerušeno, ježto na jmění pronajímatelky uvalen byl po zahájení vnučené správy konkurs, vychází odvolací soud z názoru, že při této vnučené správě jde o oddělné právo, které podle § 12 konk. ř. konkursním řízením není dotčeno. Prohlášením konkursu, k němuž došlo v měsíci červenci 1931, kdežto vnučená správa byla povolena již v únoru 1931, není tedy v souzeném případě dotčen rozsah práva vnučeného správce, a dání výpovědi odpovídá působnosti vnučeného správce podle § 109 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Nesprávné právní posouzení spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud zamítl návrh na přerušení řízení podle § 8 konk. ř. V té příčině jest dovolání vlastně rekursem, jenž jest sice přípustný, avšak není oprávněný. Především bylo se zabývati otázkou, zda předpis § 192 druhý odstavec c.ř. nečiní opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí nepřipustným, an odvolací soud vyřkl, že se řízení nepřerušuje. Avšak již z doslovu § 192 druhý odstavec c. ř. s. plyne, že se tento předpis nevztahuje na přerušeni upravené velicím předpisem § 8 konk. ř. Podle tohoto zákonného ustanovení musí nastati v každém období sporu přerušeni, jakmile jsou k tomu předpoklady v tomto paragrafu uvedené. Proto bylo lze usneseni odvolacího soudu napadnouti. Leč usneseni to jest věcně správné, poněvadž v souzeném případě není předpokladů § 8 konk. ř. Žalobu nepodala úpadkyně, nýbrž František K. jako vnučený správce jejího domu. Ač tento dům náleží úpadkyni, nepodal František K.

výpověď jako její zmocněnec, nýbrž jest sám stranou v procesním smyslu (§ 571 druhý odstavec čs.), a to mocí svého úřadu, jemu jako vnučenému správci exekučním soudem uděleného (§§ 109, 111 ex. ř.). I když výsledek žaloby materiálně bude míti vliv na obsazení jednoho bytu v domě, tvořícím až dosud část majetku úpadkyně, jest přece vnučený správce formálně úplně samostatnou procesní stranou. Tato okolnost jest pro otázku přerušení sporu jedině rozhodna. Není-li úpadkyně procesní stranou, nelze tento spor podle § 8 konk. ř. přerušiti. Správce konkursní podstaty, jsa jen oprávněn za ú p a d k y n i vstoupiti do sporu, nemohl by tak učiniti za Františka K-a, jehož oprávnění k podání a k dalšímu vedení tohoto sporu nebylo prohlášením konkursu na jmění majitelky domu dotčeno.

Čís. 11990.

Jde o obchody podle čl. 271 čís. 1 obch. zák., činí-li stavitel při provozu stavitelské živnosti nákupy stavebních hmot, jichž používá při stavbách pro své zákazníky.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, R II 395/32.)

Rejstříkový soud vyzval stavitele S-a, by opověděl firmu k zápisu do obchodního rejstříku. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Podle § 1 zákona ze dne 13. října 1928, čís. 183 Sb. z. a n. jest pro zápis firmy rozhodným ryzí výtěžek nejméně 50.000 Kč, jehož obchodník v roce dosáhl. Nemůže býti pochyby o tom, že stavitele jest považovati za obchodníka a provozuje-li nákup stavebních hmot, jichž pak používá při stavbách pro své zákazníky, jde o obchody podle čl. 271 čís. 1 obch. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs čelí proti usnesení, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice, tedy proti souhlasným usnesením nižších soudů. Re k u r e n t odůvodňuje jej ve smyslu § 46 (2) zákona z 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. nezákonností napadeného usnesení, leč neprávem. Provozuje-li rekurent živnost stavitelskou a činí-li při jejím provozu nákupy stavebních hmot, kterých používá při stavbách pro své zákazníky, což rekurs přiznává, zahrnuje tato jeho činnost podstatu obchodů podle čl. 271 čís. 1 obch. z. Proto právem nižšími soudy bylo rekurentu uloženo opověděti firmu do obchodního rejstříku, ana jest splněna i další podmínka pro zápis, totiž, že ryzí výtěžek z jeho živnosti přesahuje 50.000 Kč ve smyslu § 7 uvoz. zák. k obch. z. a § 1 zákona ze dne 13. října 1928, č. 183 sb. z. a n.; že je splněna tato podmínka, rekurent ani nenapadá. S vývody dovolacího rekursu a s poukazem na rozhodnutí bývalého vídeňského nejvyššího soudu o této otázce odkazuje se rekurent na odůvodnění téhož soudu v rozhodnutí ze dne 27. dubna 1915, č. 151 Pres (judikát čís. 223), na jehož zásadách trvá i tento nejvyšší soud, jak patrně z rozhodnutí čís. 144, 2374 sb. n. s.